

FERNAND SEVERIN (1867-1931)

1907

Severin, Fernand, Louis-François-Joseph, werd geboren te Grand' Manil (provincie Namen) op 7 februari 1867 en overleed te Gent op 4 september 1931. Na middelbare studiën aan de Domschule te Aken, aan het N. D. de la Paix-college te Namen en aan het Koninklijk Atheneum te Brussel, studeert hij aan de vrije Universiteit te Brussel en behaalt er in 1891 de graad van doctor in de wijsbegeerte en letteren (klassieke Filologie). Hij wordt achtereenvolgens leraar aan het gemeentelijk college te Virton (1892-1896), het Koninklijk Atheneum te Leuven (1896-1905) en het Koninklijk Atheneum te Brussel (1905-1907).

In 1907 wordt Fernand Severin docent aan de Rijksuniversiteit te Gent. Hij onderwijst er de geschiedenis van de Franse letterkunde, en geeft er praktische cursussen in de literaire kritiek en in het lezen en voordragen. Bij de oprichting van de afdeling Romaanse Filologie in 1911 wordt zijn bevoegdheid uitgebreid: hij wordt belast met de „Grondige verklaring van Franse schrijvers (middeleeuwen en moderne tijden)”.

Bij het uitbreken van de oorlog in 1914 gaat Severin met zijn gezin in ballingschap en via Nederland bereikt hij Engeland, waar hij tot het einde der vijandelijkheden te Letchworth in Herfordshire verblijft. Hij verdiept er zich in de lectuur van de grote dichters, die hij, volgens zijn eigen woorden, naar vrije keuze en eigen smaak bewondert. Door het lezen van Dante of Shelley en aan de hand van enkele meesterwerken verruimt hij zijn cultuur, die toch reeds diepgaand en harmonisch was.

Na zijn terugkeer in België hervat hij zijn onderwijs met de nauwgezetheid en eerlijkheid die al zijn handelen kenmerken. Maar zijn gezondheid laat weldra te wensen over. In 1930 moet hij zich laten vervangen. Het volgende academisch jaar poogt hij zijn cursussen te hernemen, maar dit vergt teveel van zijn krachten en hij moet zich laten verzorgen. Hij overlijdt te Gent op 4 september 1931. Tijdens zijn laatste ziekte heeft hij nog de „Nibelungen” van Hebbel vertaald,

evenals gedichten van de Zwitserse schrijver Conrad-Ferdinand Meyer, en aldus zijn laatste krachten aan de poëzie gewijd.

Van in zijn studietijd had Severin zich toegelegd op de poëzie. Het is hier niet de plaats om over zijn loopbaan als dichter uit te weiden, maar er dient toch op gewezen dat hij een der zuiverste dichters in de Frans-Belgische letterkunde is geweest. Hij staat dicht bij het symbolisme, maar zijn bedachtzaam temperament, dat tot meditatie neigde, brengt hem al vroeg tot een zeker classicisme in vorm en gedachte. Hij had een diep-elegische aard, en was doordrongen van de grootheid der menselijke gevoelens. Met een religieuze ernst beschouwt en bemint hij de natuur. Verschillende dichtbundels getuigen van zijn grote verdienste; zij zijn in de onderstaande bibliografie vermeld. Niemand heeft de poëzie van Fernand Severin juister weten te waarderen dan zijn vriend Karel van de Woestijne. Maar deze poëzie behoeft geen inleiding. Reeds bij een eerste kennismaking ontdekt men in Severins werk, dat zo discreet en in de helderheid van zijn gedachte en de volmaaktheid van zijn vorm zo ontroerend is, het beste van de mens zelf, het beste van een ernstig en eerlijk man, die openstaat voor de natuur en het Goddelijke.

Zijn bijdragen tot de literatuurgeschiedenis en de literaire kritiek zijn niet talrijk: een boek over *Théodore Wuestenraad*, en studies over *Alfred de Vigny* en *Charles van Lerberghe*. Deze laatste was zijn vriend geweest en Severin verzorgde de uitgave van een groot gedeelte van de brieven, die hij van hem ontvangen had. De studie van dichters stelde hem in staat de diepten van de ziel te peilen, en het wezenlijke van hun kunst, en van de zijne, bloot te leggen. Zij die het geluk hadden zijn lessen te volgen, laten nooit na te onderstrepen hoe de dichter in hem de historicus en de commentator kwam aanvullen.

Aan Fernand Severin werd de vijfjaarlijkse prijs der Franse letterkunde voor de periode 1903-1907 toegekend. Hij was een der eerste leden van de Académie royale de langue et de littérature françaises: op 19 augustus 1920 had de Koning hem als zodanig benoemd.

ROBERT GUIETTE.

PUBLIKATIES VAN FERNAND SEVERIN

IN BOEKVORM

Le Lys, Bruxelles, Lacomblez, 1888.

Le Don d'Enfance. Bruxelles, Lacomblez, 1891.

Un chant dans l'Ombre. Bruxelles, Lacomblez, 1895.

La Solitude heureuse. Bruxelles, Dechesne et Cie, 1904.

Poèmes (*Le Don d'Enfance*, *Un chant dans l'Ombre*, *Les Matins angéliques*, *La Solitude heureuse*). Paris, Mercure de France, 1905.

La Source au fond des Bois. Bruxelles, La Renaissance du Livre, 1924.

Poèmes (réédition). Bruxelles, La Renaissance du Livre, 1930.

Théodore Weustenraad. Bruxelles, La Belgique artistique et littéraire, 1914.
Charles Van Lerberghe. Lettres à Fernand Severin. Notice biographique et notes. Bruxelles, La Renaissance du Livre, 1924.

ALS BIJDRAGEN IN TIJDSCHRIFTEN EN VERZAMELWERKEN

Critiek in l'Indépendance belge, van 1893 tot 1899; in La Belgique artistique et littéraire, 1906.
Etude littéraire sur Charles Van Lerberghe. Mercure de France, août 1908.
Sur Charles Guérin. Le Samedi, 30 mars 1907.
Notes d'un poète sur la poésie. La vie intellectuelle, juin 1909.
Théodore Weustenraad, poète belge. La Belgique artistique et littéraire, juillet 1910.
Un poète saint-simonien. Durendal, avril 1911.
Une page peu connue de notre histoire littéraire. La vie intellectuelle, mai 1911.
Th. Weustenraad et Charles Rogier. La Belgique artistique et littéraire, octobre 1911.
Esquisse d'une biographie: Charles Van Lerberghe. Bulletin de l'Académie, 1922.
Le centenaire du romantisme: Alfred de Vigny. Ibid. 1926.
Léon Dierx. Le Flambeau, 1926.